

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIV Nr. 2

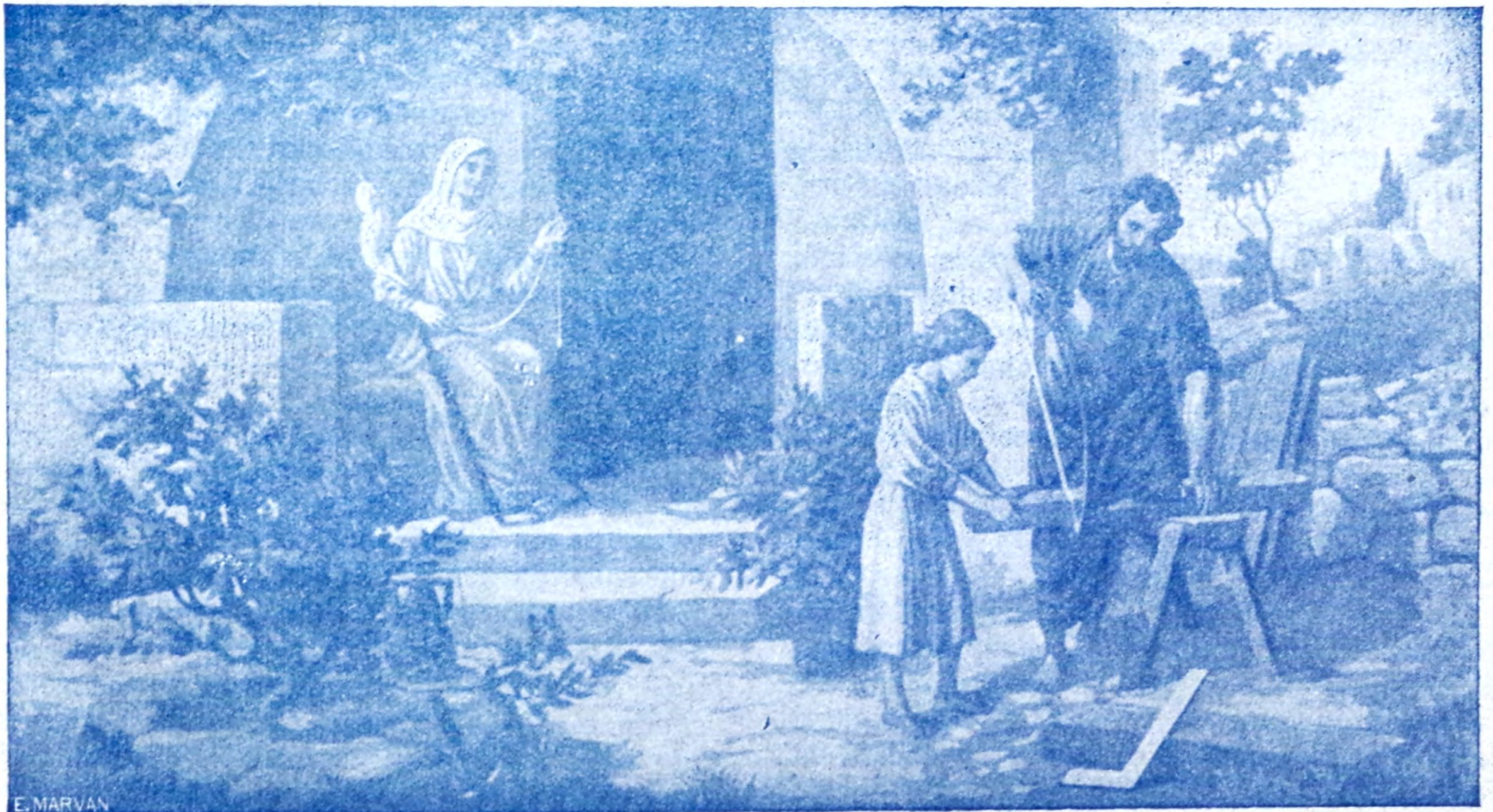
FEBRUARIE 1956

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadle Petrescu 116

Din viața de copil a lui Isus

Întreaga viață a Domnului Hristos este plină de învățăminte minunate și folositoare. Iată câteva din învățăturile de mare preț ce le putem desprinde din copilăria Domnului Hristos, învățături folositoare atât pentru cei

palatele împăraților s-ar fi socotit o cinste deosebită să-L fi avut ca oaspete. Dar El a lăsat la o parte casele bogate, curțile împărătești și locurile vestite prin multă știință, pentru ca să aleagă Nazaretul întunecat și disprețuit.

E. MARVAN

micuți și fără experiență, cât și pentru cei chemați să fie educatori în familie, în Comunitate, sau în cercuri mai largi:

„Isus Și-a petrecut copilăria și tinerețea într-un sătuleț de munte. Nu era loc pe pământ care n-ar fi fost onorat prin venirea Lui. În

Pe cât e de simplă biografia copilăriei și tinereții Lui, pe atât e de minunată: „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El“.

Urmare în pag. 4-a

Cum putem fi una

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă: Ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“.

Nu este niciun gând mai înalt, mai sublim și mai de dorit decît acela exprimat de Duhul Sfînt prin apostolul Pavel, adresat Filipenilor: „O simțire, o dragoste, un suflet și un gând“. Cu aceste însușiri, noi ne pierdem pe noi înșine din vedere și Duhul Sfînt ne poate folosi ca să ajungem să privim pe altul mai pe sus de noi înșine.

Cînd nu putem fi una ?

„Cînd există ceartă pentru locul cel mai de frunte, care este lucrarea aceluiași spirit care a început marea luptă în lumile de sus și care a coborît pe Hristos din cer pentru a muri. Dorința după înălțarea de sine aduse ceartă în curțile cerești, și izgoni o mare parte din oștile lui Dumnezeu. Dacă Lucifer ar fi dorit cu adevărat să fie asemenea cu Cel Prea Înalt, n-ar fi dezertat niciodată de la locul ce i se dăduse în cer; deoarece spiritul Celui Prea Înalt se manifestează în lucrare neegoistă. El căuta pentru sine locul cel mai de frunte, și orice ființă care este stăpînită de spiritul lui, face la fel. În felul acesta, va fi cu neputință de înlăturat înstrăinarea, neunirea și cearta“.

„Dar cînd oamenii se înalță, gîndind că ei sînt necesari pentru ca marele plan al lui Dumnezeu să aibă succes, Domnul face ca ei să fie înlăturați. Se dă dovadă că Dumnezeu nu este dependent de ei. Lucrarea nu încetează din cauza îndepărtării lor, ci merge mai departe cu putere și mai mare“.

Mă rog ca toți să fie una.

Ca Mare Preot și Păstor credincios, în rugăciunea Sa de consacrare, Domnul Hristos a zis: „Și mă rog ca toți să fie una cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis“. Niciodată Satana nu a fost mai hotărît de cît acum de a face fără efect adevărul lui Dumnezeu, prin a da loc la amărăciune și neînțelegere în poporul lui Dumnezeu. Povara Mîntuitorului arătată în ultima rugăciune înainte de crucificarea Sa, era ca unirea și iubirea să existe între ucenicii Săi. Cu agonia crucii înaintea Sa, cererea Sa nu a fost pentru Sine, ci pentru aceia pe care El

trebuia să-i lase spre a duce lucrarea Lui mai departe în lume. Deși încercări aspre îi așteptau pe ucenici, Isus a văzut că cea mai mare primejdie e din partea unui spirit de amărăciune și neînțelegere“.

Voința Fiului era într-o desăvîrșită armonie cu voința Tatălui, așa încît a putut să spună: „Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeu Mea. Am săvîrșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este mulțumită: „Vreau ca și aceia pe care Mi I-ai dat, să fie cu Mine acolo unde sînt și Eu“.

Sufletul care este atras de iubirea lui Hristos, se va smeri asemenea Lui, și va vedea în El pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. „Privind la Isus ni se va face rușine de păcatele noastre, letargia și egoismul nostru. Am fi voioși să fim orice sau nimic, așa încît să servim pe Domnul din inimă. Voi trebuie să fiți părtași la harul Meu, pentru a fi un miros de viață spre viață. Atunci nu se va mai vedea rivalitate, nici împlinirea dorințelor personale, nici căutarea după locul cel mai de frunte. Voi trebuie să aveți iubirea aceia care caută nu ale sale, ci binele altuia“.

Puterile cerești, pot să conlucreze cu acela care nu caută să înalțe eul personal, ci să salveze suflete. Sufletul sincer și umil e prețios înaintea lui Dumnezeu. El pune semnul Său asupra oamenilor, nu după rangul, nici după bogăția lor, nici după mărimea inteligenței lor, ci după felul în care ei sînt cu Hristos. Domnul slavei este mulțumit cu cei umiliți și blînzi la inimă“.

Dacă Hristos locuște în inima omului, privind-L tot pe El, eul și egoismul dispar atunci complet. Iubirea pentru Hristos devine atunci motorul acțiunilor omenești“.

Ce au făcut ucenicii în camera de sus ?

Cînd au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui“. Fapte 1, 13, 14.

Pe cînd așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile lor într-o adevărată căință și își mărturiseau necredința lor. Ei se rugau cu căldură și seriozitate, spre a fi în stare să întîmpine pe oameni și în relațiile lor zilnice să rostescă cuvinte, care să călăuzească sufletele la Hristos. Ei dădeau la o parte orice neunire, orice dorință după supremație, și ei se uniră strîns împreună, spre a urma lui Hristos. Ei se apropiau din ce în ce mai mult de Dumnezeu și învățau tot mai bine a înțelege, ce mare privilegiu li s-a acordat lor, încît să aibă relații atît de intime cu Maestrul. Cînd

ei își aminteau de câte ori ei îl întristaseră prin înțelegerea lor greoaie, prin lipsa lor de pricepere față de învățăturile hotărâte pentru binele lor, inimile lor fură umplute de tristețe.

Aceste zile de pregătire erau zile de o temeinică cercetare a inimilor. Ucenicii își simțeau nevoia lor spirituală și cereau de la Domnul ungera sfântă, care să-i facă destoinici pentru lucrarea de servire.

După ce ucenicii s-au întors înapoi de la Muntele Măslinilor unde de sub privirea lor, iubitul lor Învățător s-a înălțat la cer, în inima lor și-a făcut loc cu multă putere dorința de a fi una, acum erau dispuși ca să se umilească și să deschidă calea pentru ca Duhul Sfânt să ia loc în inimile lor.

Una în I s u s.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“. Dacă oamenii sînt strîns legați laolaltă, dar nu prin puterea intereselor egoiste, ci prin iubire, dovedesc prin aceasta că în ei lucrează o putere care nu poate fi influențată de nimeni. Oriunde ar fi această unire, ea este o dovadă că s-a refăcut în om natura dumnezeiască, și că s-a resădit un nou principiu de viață. Prin aceasta se dă pe față împlinirea și în viața noastră a rugăciunii Domnului care spunea: „Și Mă rog ca toți să fie una“, una în Isus, pentru ca în felul acesta pacea lui Hristos la care am fost chemați, ca să alcătuim un singur trup, să stăpînească în inimile noastre“. Col. 3, 15.

Șt. Năilescu

Istoricul cărților biblice. „Genesa“

„Căutați în Cartea Domnului și citiți“, este „Cinvația divină și inspiratoare a Autorului acestei Cărți plină de binecuvîntări, plină de lumină și plină de puterea Duhului Sfânt. Cuvintele ei au fost comparate cu un argint ales și lămurit în cuptor, curățit de șapte ori; comparate cu mierea, mult mai dulce decît picurul din fagur. Despre Biblie s-a spus că valorează mult mai mult decît aurul curat. De asemenea cuvintele ei au fost comparate cu un ciocan care sfărîma stîncă, cu un foc care arde, cu o apă care răcorește și cu pîinea care saturează și hrănește. Biblia este numită Cartea Domnului, pentru că El își asumă dreptul de proprietate asupra tuturor cuvintelor cuprinse în paginile ei. Este numită și Cartea lumii pentru că e trimeasă lumii întregi. Ea este lumină și candelă, busolă și ancoră pentru oricare suflet doritor de mîntuire. Merită să cunoaștem istoricul celor 66 de cărți ale Scripturilor Vechiului și Noului Testament.

Cartea Genesei. Genesa este cartea începuturilor. În ea avem descris începutul universului, începutul neamului omenesc, începutul păcatului, începutul descoperirii mîntuirii, începutul vieții de familie, începutul civilizației, începutul națiunilor pămîntului, începutul vorbirii diferitelor limbi, a formării diferitelor popoare și națiuni. Genesa cuprinde în descrierile ei o perioadă de peste 2300 de ani. Toți comentatorii sînt de acord că Moise a scris Cartea. Fapt. Ap. 7, 37. 38, confirmă adevărul acesta. Toate descoperirile descrise în ea, au fost primite de Moise de la Dumnezeu. Locul alcătuirii Cărții, este Muntele Sinai. Iar în ceea ce privește stilul, ea a fost scrisă în proză, forma cea mai potrivită descrierii faptelor istorice. Cartea cuprinde deasemenea în paginile ei trei poeme: 1) Cîntecul lui Lameh, Gen. 4, 23. 2) Binecuvîntarea și blestemul lui Noe, Gen. 25—27, poem ce datează din 1150—

1050 î. Hr. fiind prima însemnare din V. Testament care se ocupă cu istoria Canaanului. 3) Gen. 49, 2—27, în care se prezintă viitorul triburilor lui Israel. Din punct de vedere istoric și literar acesta este cel mai important poem al Genesei.

Ea are și o parte biografică. Aici venim în legătură și cunoaștem unele din cele mai puternice personaje biblice. Avraam, tatăl credincioșilor; Isaac tînărul supus și gata să se jertfească pe sine; Iacov omul care a reușit să obțină schimbarea firii lui așa încît din Iacov înșelătorul să devină Israel biruitorul. Tot aici avem și biografia plină de duiosie și de inspirație a lui Iosif în curăția prețioasă a tinereții lui și în grija neobosită pentru casa tatălui său.

Cartea Genesei are ca temă principală: căderea omului, mîntuirea prezisă de Dumnezeu. În Genesa vedem cum omul, din cauza neascultării sale, decade și degenerază. Dacă n-ar fi fost planul de mîntuire alcătuit și pregătit mai dinainte, omul ar fi rămas mereu în starea aceasta. Însă cartea ne arată că cerul n-a rămas nepăsător față de perspectiva aceasta. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru marea operă a răscumpărării și redresării neamului omenesc.

Doctorul Adam Clark zice: „Povestirea ei este așa de simplă, așa de conformă cu adevărul, așa de consistentă în totul cu sine, așa de corectă în datele ei, așa de imparțială cu biografiile ei, așa de exactă în detaliile ei, așa de curată în moralitatea ei, și așa de binevoitoare în scopurile ei, încît e pe deplin în stare să demonstreze că ea niciodată n-a avut o origine pămîntească“.

Cartea, la primul verset începe cu Dumnezeu și la ultimul verset se termină cu un sicriu. Genesa este Cartea începuturilor.

H. Artinian

Urmare din pag. 1-a

Purtarea lui Isus în copilărie era foarte a-trăgătoare. Mîinile Lui erau gata să dea ajutor și să servească pe oricine. Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic n-o putea turbura și de o iubire pentru adevăr care niciodată n-ar fi sacrificat cinstea. Tare ca stîncă în ce privește principiile, viața Lui se revărsa în valuri de fapte pline de iubire și de o neegoistă curtenie.

Viața lui Isus a fost în deplină armonie cu Dumnezeu. Cît a fost copil a gîndit și a vorbit ca un copil; dar nicio umbră de păcat n-a mînjit chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea n-a fost lipsit de ispite. Locuitorii din Nazaret ajunseser proverbiali prin stricăciunea lor. Cît de puțin erau ei prețuiți se vede din cuvintele lui Natanael: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Isus a fost pus în locuri unde caracterul Lui putea să fie ispitit. El trebuia să vegheze neconținut, pentru a păstra neprihănirea. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, ca să ne poată fi o pildă în copilărie, tinerețe și maturitate.

Satana era neobosit în stăruințele lui de a birui Copilul din Nazaret. Isus a fost apărat dela început de îngeri cerești, dar cu toate acestea viața Lui a fost o continuă luptă împotriva puterilor întunerecului. Pentru Domnul întunerecului era o ofensă și o groază să știe că se află pe pămînt o ființă omenească ce n-a fost biruită de rău. El n-a lăsat mijloc neîncercat pentru a amăgi pe Isus. Nu va fi copil care să fie chemat a duce o viață sfîntă și să se zbată cu atîtea ispite cum a avut Mîntuitorul nostru.

Părinții lui Isus erau săraci și trebuiau să muncească în fiecare zi. El știa ce e sărăcia, răbdarea și sacrificiul. Viața aceasta l-a fost un adăpost. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu existau ceasuri fără de lucru, cari să dea ocazie la lelegături stricătoare. Pe cît mai mult cu puțință El închidea ușa în fața ispititorului. Nici cîștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările, nu-L puteau face să consimtă la ceva rău. Era înțelept ca să observe răul și puternic pentru a-i rezista.

Hristos a fost singura ființă lipsită de păcat, care a locuit pe pămînt și cu toate acestea aproape treizeci de ani a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta e o muștrare aspră pentru aceia cari spun că pentru a duce o viață curată totul depinde de loc, de avere și de belșug. Dimpotrivă, ispita, sărăcia și greutățile sînt școala în care se formează neprihănirea și tăria de caracter.

Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese condu-

cătorul cerului și îngerii trăise clipe de fericire împlinind cuvîntul Lui; acum era un serv muncitor, un fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie și cu mîinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Imbrăcat în haine simple de lucrător, mergea pe străzile țirgușorului Nazaret, ducîndu-Se și venind de la lucrul Său umil. El n-a folosit puterea Sa dumnezeiască pentru a-și ușura poverile sau munca.

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel și mintea și corpul Lui au crescut. El n-a folosit cu nepăsare puterile Sale corporale, ci le-a folosit așa ca să fie păstrate în sănătate și să poată face totul foarte bine în oricare privință. El nu voia să facă greșeli nici în ce privește lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvîrșit ca lucrător, cum era desăvîrșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvîrșit și că o astfel de lucrare ne face cinste. Exercițiile cari deprind mîinile să fie folosite și deprind pe tineri să-și ducă partea din poverile vieții, dau putere corpului și fac să crească toate însușirile. Fiecare să găsească ceva de făcut, care să-i aducă și lui un folos și să fie o binecuvîntare și pentru alții. Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvîntare și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții. Dumnezeu lasă iubitoarea Lui binecuvîntare asupra copiilor și tinerilor cari iau parte cu bucurie la nevoile familiei, împărțînd poverile tatălui și ale mamei. Asemenea copii vor fi membri folositori ai societății.

În tot timpul vieții Sale, Isus a fost un harnic și statornic lucrător. El se aștepta la multe; de aceea încerca multe. După ce a intrat în lucrarea Sa, El a zis: „Cît este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze”. Isus nu S-a dat înapoi de la griji și răspunderi cum fac mulți care își dau numele că sînt urmași ai Lui. Tocmai pentru că ei caută să se ferească de aceste lucruri, mulți sînt slabi și lipsiți de succes. Ei pot să aibă anumite însușiri bune și plăcute, dar sînt lipsiți de energie și aproape nu sînt buni de nimic, cînd trebuie să dea piept cu greutățile sau să treacă piedicile. Prin aceeași metodă folosită de Hristos, trebuie să se dezvolte și în noi hotărîrea și energia, solidaritatea și tăria de caracter. Și harul dat Lui ne va fi dat și nouă.

Cîtă vreme a trăit printre oameni, Mîntuitorul nostru a împărțit viața celor săraci. Din propria Lui viață cunoștea grijile și poverile lor și putea să mîngîie și să încurajeze și pe cei mai umili lucrători. Acei care înțeleg cu adevărat învățătura pe care ni-o dă viața Lui, niciodată nu vor simți că trebuie să se facă

deosebire între clase, că bogatul trebuie să fie onorat mai mult decât un sărac de valoare.

Isus a pus tact și voie bună în lucrarea Sa. Niciodată n-a fost El așa de mult stăpînit de grijile lumești încît să n-aibă timp de a gîndi la lucrurile cerești. Deseori El lăsa bucuria inimii Sale să zboare în cîntări de psalmi și melodii sfinte. Deseori locuitorii din Nazaret li auzeau glasul înălțîndu-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cîntec; și cînd tovarășii Lui se plîngeau de oboseala muncii, erau înviorați de melodiile dulci pornite de pe buzele Lui. Imnurile Lui păreau că izgonesc pe îngerii cei răi, și ca un parfum umplea locul cu o atmosferă plăcută. Mentea ascultătorilor Lui era smulsă din exilul lor pămîntesc către patria cerească.

Isus a fost pentru lumea aceasta o fîntînă de har vindecător; în tot timpul anilor acelora retrași din Nazaret, viața Lui s-a răspîndit în rîuri de iubire și de milă. Bătrînii, oameni triști, oameni apăsați de păcate, copiii la joc în bucuria lor nevinovată, toți se simțeau mai bine lîngă El. El care ținea lumile prin cuvîntul Său Se pleca să ajute unei pasări rănite. Nimic nu rămînea neobservat de El, nimic pentru care să nu dea ajutor.

Astfel în timp ce creștea în statură și înțelepciune, Isus creștea și în bunăvoință în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. El atrăgea iubirea tuturor, arătîndu-Se în stare de a iubi pe toți. Atmosfera de nădejde și curaj care-L înconjura făcea din El o binecuvîntare în orice casă. Și adesea în sinagogă, în ziua de Sabat, era invitat să citească lecțiunea din pro-

feți și inima ascultătorilor tresălta atunci cînd o nouă lumină pornea din cuvintele cunoscute ale Cărților Sfinte.

Cu toate acestea Isus Se ferea de îngîmfare. În toți anii cît a stat la Nazaret n-a dat loc la privesți din puterea Sa făcătoare de minuni. El n-a căutat poziții înalte, nici cîștigare de titluri. Viața Lui liniștită și simplă și însăși tăcerea Sfințelor Scripturi asupra primei părți a vieții Sale, ne învață un lucru foarte însemnat. Cu cît viața unui copil este mai liniștită și mai simplă, — cu cît e mai liberă de excitații artificiale și cu cît e mai în armonie cu natura, — cu atît e mai favorabilă dezvoltării puterilor și minții și tăriei de caracter.

Isus este modelul nostru. Mulți se ocupă cu un deosebit interes de lucrarea publică a Domnului, dar lasă neobservate învățăturile din primii Lui ani. Dar tocmai în viața de familie El este un model. Mîntuitorul S-a coborît în sărăcie, pentru ca să ne arate cum putem fi în legătură cu Dumnezeu, chiar și atunci, cînd avem de dus o viață umilă. El a trăit pentru a place Tatălui Său creșc, a-L onora și a-L slăvi în lucrurile obișnuite ale vieții. El a făcut lucrarea lui Dumnezeu și atunci cînd Se afla la tejgheaua dulgherului, ca și atunci cînd făcea minuni pentru mulțime. Și oricare credincios, care urmează pilda lui Hristos de credincioșie și ascultare, poate primi aceleași cuvinte spuse despre El, de Tatăl Său prin Duhul Sfînt: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care-și găsește plăcerea sufletul Meu!“.

E. G. White

Consacrări de pastori

In cursul lunii noiembrie 1955, au avut loc în patru Conferințe din cuprinsul Uniunii, și anume: Conferința Moldova, Transilvania de Nord, Muntenia și Transilvania de Sud, patru ocaziuni solemne de consacrară de pastori.

Pe lîngă Sabatul Domnului, sărbătoarea săptămînală consacrată și înălțătoare, mai au loc în Biserica Adventă și alte asemenea ocaziuni solemne și anume: botezul, sfînta cină, oficierea căsătoriilor precum și consacrară de pastori. Aceste ocaziuni de consacrare a pastorilor, în biserica noastră, au loc la intervale mai mari de timp, deoarece pînă să ajungă la momentul acesta deservenții cultului nostru care au înaintea lor acest act sfînt, trebuie să obțină mai întîi o experiență corespunzătoare, printr-o activitate ceva mai îndelungată. Deci și pentru motivul că aceste solemnități au loc la intervale mai mari de timp, sînt foarte

mult așteptate și dorite de credincioșii noștri, care se bucură văzînd cum Bunul Dumnezeu cheamă noi servi la lucru în via Sa.

Credincioșii Bisericii Domnului știu că: „A neglija sau a disprețui pe aceea pe care Domnul i-a chemat ca să poarte răspunderea conducerii, în legătură cu propășirea adevărului, însemnează a lepăda mijloacele pe care Dumnezeu le-a rînduit pentru ajutorul, îmbărbătarea și întărirea Comunității Sale“. De aceea, conștienți de marea importanță a acestor rînduiri sfinte, frații și surorile noastre, se bucură de existența întocmirilor consacrate în Biserică, participînd la ele cu multă bucurie și cu multă însuflețire. Exteriorizarea bucuriei și mulțumirii fraților, constituie o puternică dovadă despre marea încredere și strînsa legătură dintre credincioși și conducerea Bisericii.

Personal, am avut fericita ocazie, ca, îm-

preună cu frații delegați din partea Comitetului Uniunii, să particip la trei din aceste solemnități, despre care s-a amintit mai sus.

Prima solemnitate, a consacrării de pastori, dintre cele patru, a avut loc la Bacău, sediul Conferinței Moldova, în ziua de 5 noiembrie 1955. Cu această ocaziune, a fost consacrat ca pastor, fratele Ilie Amariei — fost pînă acum ajutorul fratelui pastor Pavel Olteanu, din districtul Iași, — rînduit apoi a merge în districtul Darabani.

Din partea Uniunii au fost delegați a se deplasa la Bacău, în vederea acestei solemnități fratele Ștefan Năilescu, președintele Uniunii, fratele Ștefan Demetrescu, consilier la Uniune, precum și redactorul publicațiilor noastre, care semnează acest articol. Fratele Ștefan Năilescu, fiind chemat înșă de probleme urgente la sediul Uniunii din București, n-a putut participa la această solemnitate în ziua oficierei ei.

Incadrat într-un program muzical bine pregătit și dirijat de fr. Andrei Thomas, serviciul divin a bucurat din plin inimile celor prezenți, prin soliile, îndemnurile și îndrumările primite din partea Domnului, prin fr. Ștefan Demetrescu, care a rostit predică devoțională. Rugăciunea de consacrare a fost rostită de cel ce semnează aceste rînduri, cuvîntul de trimitere a fost rostit de fr. Gheorghe Cazan, președintele Conferinței Moldova, iar urarea de bun venit în rîndul pastorilor Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, a fost adresată de fr. pastor Pavel Olteanu.

Bucuria și mulțumirea sufletească ce se citea din plin pe fețele tuturor credincioșilor prezenți și a tuturor participanților, era dovada binecuvîntărilor spirituale primite cu această ocaziune.

A doua solemnitate de consacrare de pastori, a avut loc în ziua de 12 noiembrie 1955, la Tîrgu-Mureș, pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord.

Candidații propuși pentru a fi consacrați ca pastori, au fost aici în număr de trei și anume: — Titu Cazan, din districtul Bistrița Năsăud; — Fülöp Francisc, din districtul Odorhei și Szasz Albert din districtul Ludușul de Mureș.

Delegații Uniunii pentru a participa la această solemnitate, au fost frații: Ștefan Năilescu, președintele Uniunii, Victor Diaconescu consilier la Uniune și Redactorul publicațiilor.

Predica devoțională a fost rostită aici de fr. Ștefan Năilescu, rugăciunea a fost înălțată de fr. Victor Diaconescu, cuvîntul de trimitere a fost adresat de cel ce relatează acestea, iar primirea noilor pastori în rîndul pastorilor Cultului Adventist de Ziua a Șaptea, a fost făcută de fr. Ioan Prevlitz, președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Solemnitatea aceasta a fost deosebit de înălțătoare. Rostirea predicii devoționale a fost însoțită de multă putere, și întreg serviciul divin, a fost foarte mișcător. La sfîrșitul serviciului s-a format o delegație de frați pentru ca în mod oficial să se prezinte președintelui Uniunii spre a mulțumi conducerii lucrării Domnului din țara noastră că prin atenția pe care

le-a dat-o, le-a prilejuit o deosebit de mare bucurie. „Noi recunoaștem că Domnul, este într-adevăr cu conducerea lucrării Sale, pe care o binecuvîntează cu puterea prezenței Sale, iar noi dorim din toată inima să stăm cu credincioșie alături de Domnul și de conducerea Bisericii Sale“, declarau dînșii.

Corul, deasemenea, se străduiește să cînte Domnului din credință profundă și după toate regulile. Soliștii tuturor vocilor au executat în chip înălțător părțile ce le-au revenit. Cît despre orchestră pot spune că pînă în prezent nu-i găsesc alt comparativ decît orchestra selecționată a Comunităților din București.

Versurile, recitate atît în limba romînă cît și în cea maghiară, au fost recitate foarte bine.

Pot compara vizita la Tîrgu-Mureș și solemnă desfășurare a serviciului divin, cu un vis foarte scurt, pentru că a fost prea frumos.

A treia solemnitate asemenea celor două descrise mai sus, a avut loc în București la sediul Uniunii și al Conferinței Muntenia, în localul Comunității din Str. Popa Tașu, pe ziua de 19 noiembrie 1955, în Sabat dimineața.

Se pare că numărul candidaților la consacrare a ținu

Consacrare

*Astăzi fost-ați puși deoparte,
Pentru-a Domnului lucrare,
Daruri din belșug vă-mparte,
Sfînta-I binecuvîntare.*

*Tot ce-aveți și tot ce sînteți
Să predați pe-altaru-I sfînt,
Gîndul Lui cercați să-l prindeți:
Taina Sfîntului Cuvînt.*

*Consacrarea de-azi să-nsemne,
Cimentarea atașării,
Cu-atitudini mult solemne
Pentru cauza lucrării.*

*Să nu tîndeși spre mărire,
Sau spre glorie deșartă,
Sfînt model de umilire,
Ne e Domnu-n viața-I toată.*

*Fiți păstori cu vrednicie,
Urmînd bîndului Isus,
Trepte de credincioșie,
Să urcați mereu mai sus.*

*Călăuze credincioase,
Fiți oricui vrea să-și aline,
Dorul inimii. Și vase
Sfînte, fiți, cum se cuvine.*

*Tuturora adevărul,
Prezentați în chip solemn;
Vine iar Mintuitorul,
Spre-a-Și lua poporu-I demn.*

*Și cînd marea răsplătire,
Marele Păstor va da,
Viață-n veci și fericire,
Veți primi din mîna Sa!*

Gh. Graur

să fie în raport direct proporțional cu mărimea Conferințelor. La Muntenia, cea mai mare Conferință din Uniune, numărul candidaților la consacrarea ca pastori, a fost de cinci și anume:

Deleanu Petre din districtul Teleajen — lângă Ploești.

Diaconescu Eduard din districtul Ploești.

Ghioaldă Pavel din districtul Râmnicul Vâlcea.

Gișman Nicolae din districtul Giurgiu.

Pisică Ioan din districtul Cîmpulung-Mușcel.

La această solemnitate oficială în București, au participat aproape toți frații din Comitetul Uniunii, precum și membrii Comitetului Conferinței Muntenia, frații pastori din comunitățile din București, cari au putut fi disponibili, frații profesori ai Seminarului Teologic Adventist, elevii din ultimul an de la Seminar, și ceilalți care și-au putut face ocazia să vină, precum și frățietatea noastră din București care a putut participa, apoi prieteni și oaspeți bineveniți.

Și la această ocaziune solemnă, predica devoțională a fost rostită de fr. Ștefan Năilescu, președintele Uniunii. Rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fr. Ștefan Demetrescu, cuvîntul de trimitere a fost rostit de fr. Dumitru Bădescu, secretarul Uniunii, iar cuvîntul de bun venit în rîndul pastorilor Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea a fost adresat noilor pastori de către fr. Anghel Oprișan, președintele Conferinței Muntenia. Prezentarea la introducere de către fr. Ștefan Năilescu, a salutarilor primite de la frații noștri din țările vecine, precum și pe ale fraților noștri din diferitele comunități din țară, a produs o profundă impresie și multă bucurie tuturor celor prezenți. Dezvoltarea predicii care a avut ca obiectiv, a scoate în relief marea solemnitate a chemării pastorului cum și a îndatoririlor însemnate ce-i revin, — ca o consecință a acestei chemări, — a avut un efect mișcător asupra asistenței.

Atît corul comunității Popa Tatu cît și orchestra selecționată din toate comunitățile din București, au adus o frumoasă contribuție la îndeplinirea acestui serviciu divin, atît de înălțător!

La următoarea oră a serviciului divin, s-a dat ocazie noilor pastori, ca în scurte cuvinte să-și exprime simțimintele dînșilor față de răspunderea însemnată, ce le-a fost încredințată.

Fiecare și-a exprimat dorința de a servi lui Dumnezeu și semenilor săi după sublimul model al marelui nostru Maestru Divin, Domnul nostru Isus Hristos. Au declarat că se vor ruga pentru Biserică, iar Biserică prin membrii de față, a declarat că va sprijini și pe noii pastori cu rugăciunile și iubirea dînșilor.

După încheierea serviciului divin și a zilei Sabatului, asistența s-a despărțit cu un adînc simțămînt de bucurie, mulțumire și laudă la adresa Bunului Dumnezeu, pentru aceste clipe fericite, trăite în casa Sa, în ziua Sa, și cu ocazia aducerii la îndeplinire de către servii Săi, a rînduielilor consacrate în Biserică Sa.

A patra solemnitate, asemenea celor de mai sus, a avut loc pe ziua de 26 noiembrie 1955 la Sibiu, pe teritoriul Conferinței Transilvania de Sud. Candidatul pentru consacrare aci a fost fr. Grigorescu Ioan, din districtul Tîrnăveni.

Delegații din partea Uniunii la această solemnitate au fost frații Ștefan Năilescu, președintele Uniunii, fratele Tachici Ioan și fr. Victor Diaconescu, consilieri.

Predica devoțională a fost rostită de fr. Ștefan Năilescu, rugăciunea de consacrare a fost înălțată de fratele Victor Diaconescu, cuvîntul de trimitere a fost adresat de fratele Ioan Tachici, iar primirea în rîndul pastorilor Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, a fost făcută de fratele Ioan Dengel, președintele Conferinței Transilvania de Sud.

În după amiaza zilei de Sabat, cu ocazia serviciului divin, s-a dat cuvîntul noului pastor consacrat, care a mulțumit Domnului pentru această solemnă răspundere ce i-a fost încredințată, exprimîndu-și totodată hotărîrea de a consacra pe deplin Domnului și Bisericii Sale, toată tinerețea și energia sa, pentru o slujire plină de devotament și credincioșie.

Nici frații germani din părțile Sibiului nu se lasă mai pe jos în ce privește atașamentul față de Bunul Dumnezeu și dorința de a-I sluji cu tot devotamentul. Cîntările, recitățile, rugăciunile și toate manifestările lor, le fac în mod expresiv și din toată inima, întrucît creștinii adventiști, adică așteptători ai revenirii Domnului Hristos, știu că Domnul Se bucură de proslăvirea adusă de orice om, după cum cetim în Ps. 117,1: „Lăudați pe Domnul toate neamurile, lăudați-L toate popoarele“.

Gh. Graur

Chemarea pastorului

Dumnezeu, în planul Său de mîntuire, adresează o chemare generală către toți oamenii.

„Veniți la Mine, voi toți cei însetați“. (Isa. 55,1) „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați“. (Mat. 11,28). Acestea sînt cele două ecouri de seamă ale chemării lui Dumnezeu străbătînd Vechiul și Noul Testament.

Toți cei „însetați“ sunt acei oameni consumați de văpaia unui foc ce arde în inima lor și care nu este altceva decît văpaia unui fior puternic după veșnicie. „Trudiții și împovărații“ sunt tot acești oameni, care doresc cu înfocare după viața veșnică, însă conștiința îi mustră pentru păcatele lor care atîrnă ca o grea povară pe sufletele lor. Ei sînt chemați de Domnul, ca să-i libereze de muștrările conștiinței, să-i ușureze de povara păcatelor și să le dea asigurarea că vor moșteni binecuvîntarea Sa, viața veșnică și slava Sa.

Păstorul Cel Bun — Marele Păstor

„Dumnezeu a iubit lumea atît de mult, încît a dat pe Fiul Său“ pentru răscumpărarea ei. Domnul Isus, părăsind cerul veni între oamenii de aici, de jos și în timp ce străbătea cetățile și satele fu impresionat de o privești tristă: „A văzut gloatele și I S-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite ca niște oi fără păstor“. Matei 9, 35—36. Aceasta L-a determinat să strige în auzul tuturor: Eu sînt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun își dă viața pentru oi. Eu îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine“. „Oile Mele ascultă glasul Meu: Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mîna Mea“. Ioan 10, 11, 14, 27, 28.

În adevăr, Domnul Isus veni pe pămînt pentru a mîngîia pe oameni și a-i conduce pe calea adevărului spre împărăția cerurilor. Viața lui a fost o viață de lepădare de sine, de neobosită lucrare de binefacere, și de totală jertfire pentru fericirea aceloră către care fusese trimis. Și-a îndeplinit cu prisosință slujba și a binemeritat titlul de „Păstorul cel Bun“. El păstora din iubire și cu iubire, turma dîndu-Se pildă în ce privește blîndețea și umilința, calități neapărat necesare unui adevărat păstor. „El era totdeauna răbdător și voios, iar cei ce sufereau îl salutau ca pe un sol al vieții și al păcii“.

Apostolul Petru numea pe Domnul Isus „Marele Păstor al oilor“, ceea ce vrea să spună nu numai că pot fi și alți păstori mai mici ca El, dar că Domnul Isus era Păstorul prin excelență, trimisul special al cerului avînd misiunea de a strînge și a organiza turma celor

aleși ai lui Dumnezeu, pe care urma s-o conducă la pășunea cea mai bogată de pe plaiurile împărăției cerurilor.

De la pescuit, la păstorire.

Lucrarea începută de Domnul Isus era de proporții mari și de lungă durată. De aceea El chiar de la început căuta să facă din oile Sale niște asociați și sinceri colaboratori. El vizită pe pescarii de la țărmlul mării Galileii și întîlnind pe doi dintre ei, pe Petru și Andrei, le zise: „Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari de oameni“. Mat. 4, 18.19. Pe aceștia, și pe alții ca ei i-a chemat nu numai la pocăință și mîntuire dar și la conlucrare cu Sine. El nu-i întrebă din ce neam sînt, nici dacă sînt din familie de preoți sau proroci. Singurul lucru ce-L interesa pe Domnul, era devotamentul de a se angaja, în lucrarea Sa cea sfîntă. De asemenea Domnul n-a ținut să afle ce pregătire aveau aceștia, din punct de vedere al cunoștințelor. Aceasta era o problemă secundară și pe care avea s-o rezolve El personal. Domnul strînse în felul acesta 12 persoane și după ce le-a dat instrucțiunile necesare i-a trimis să propovăduiască aceeași Evanghelie pe care El însuși o predica. Aceștia au fost cei 12 apostoli sau propovăduitori. La cîtva timp după aceasta, pregăti o altă grupă de 70 și-i trimise doi cîte doi, în aceeași sfîntă misiune cu însărcinarea: „Propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape; vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit fără plată să dați...“ Mat. 10, 7—8. Ce însărcinare nobilă! Minunat mandat!

În felul acesta au fost puse bazele lucrării de întoarcere a sufletelor la Mîntuitorul. Așa a fost strînsă turma celor aleși ai lui Dumnezeu care au constituit biserica Domnului Hristos.

Mai tîrziu, cînd Intemeietorul Bisericii urma să Se înalțe la ceruri, pentru ca să pregătească locașuri veșnice pentru iubiții Lui, El nu putea lăsa la voia întîmplării lucrarea de păstorire începută de El în această lume. Domnul se adresă lui Simon Petru, unul din cei 12 apostoli, zicînd: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decît aceștia? — „Da Doamne“, I-a răspuns Petru, știi că Te iubesc. Paște mielușei Mei. I-a zis a doua oară: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ „Da Doamne“, I-a răspuns Petru, „știi că Te iubesc“. Isus i-a zis: „Paște oițele Mele“. A treia oară i-a zis Isus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ Petru s-a întristat că-i zisese, a treia oară: „Mă iubești?“ „Și I-a răspuns: Doamne,

Tu toate le știi, știi că Te iubesc". Isus I-a zis: „Paște oile Mele". Cu această ocazie, Marele Păstor, Păstorul cel bun, încredința lucrarea de păstorire a turmei Sale unuia dintre ucenicii Săi, devenit apostol. Petru era un pescar sărman și nu avea altă pregătire decât aceea pe care i-o făcuse Domnul Isus. Trei ani de zile la picioarele Mîntuitorului la care se adăugau experiențele în lucrarea de apostol — și mai ales ultima sa experiență, îl pregătise suficient să poată prelua lucrarea de păstorire a bisericii pe care i-o încredința Domnul acum, ca și tuturor celorlalți ucenici.

Principala condiție a chemării era: Iubirea, pentru El și pentru turma Sa. Iubirea pînă la sacrificiu este actul prin care se califică păstorul.

În Biserica Domnului Isus, de la Petru și pînă în zilele noastre, chemarea și alegerea păstorilor se face în același mod și după același criteriu.

Serioasa răspundere a păstorului.

„Intotdeauna au existat bărbați pioși care au primit cu bucurie razele de lumină care au căzut pe cărarea lor și au dus semenilor lor Cuvîntul lui Dumnezeu... Ei nu au fost lipsiți de greșeli, ei au fost oameni slabi și supuși greșelii, totuși Domnul a lucrat prin ei, pentru că ei s-au consacrat în serviciul Său. Ei au existat în toate veacurile. Cine i-a ales și trimis pe aceștia? Același Mare Păstor, prin mijlocirea Duhului Sfînt. Iată un fapt petrecut în

biserică după înălțarea Domnului. „Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci ei au postit și s-au rugat și și-au pus mîinile peste ei și iau lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfînt, sau coborît la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru..." Fapt. Ap. 13, 2—4. Punerea mîinilor din partea bisericii era confirmarea unei alegeri și trimiteri pe care o făcea Duhul lui Dumnezeu".

Alegerea pastorilor stă în strînsă legătură cu gradul de evlavie și predare față de Dumnezeu. Misiunea lor este „să roage în locul lui Hristos, pe bărbați și femei să se împace cu Dumnezeu, o însărcinare pe care ei nu o pot îndeplini decât primind ei înșiși înțelepciune și putere de sus". Ei sînt „simbolizați prin cele șapte stele, peste care El, Cel dintîi și Cel de pe urmă planează cu scutul și cu deosebita Sa grijă. Influențele binefăcătoare care trebuie să existe cu bogăție în Comunitate, sînt strîns legate de acești servi ai lui Dumnezeu care trebuie să reprezinte iubirea lui Hristos. Stelele cerului stau sub puterea lui Dumnezeu. El le transmite lumina lor, călăuzește și hotărăște cursul lor. Dacă El și-ar retrage mîna Sa, atunci ele ar cădea. Tot astfel este și cu servii Săi. Ei nu sînt decât unelte în mîna Sa și orice bine pe care ei îl săvîrșesc, se face prin puterea Sa".

C. PĂUN

Din viața de evanghelist a lui Isus

„Pe cînd ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui". Mat. 9, 10.

După botezul Său la rîul Iordan, și după ispitirea Sa, Domnul Isus Și-a ales un grup de ucenici, cu care a pornit să desfășoare lucrarea sfîntă a lui Dumnezeu printre oameni, într-un chip foarte puțin pretențios. Prima Sa vizită a fost făcută într-un sătuleț din apropierea Nazaretului, unde avea loc o petrecere de nuntă a unor rude. Cu această ocazie El a dat un dar ales participanților la serbare. Prin acest dar a ajutat pe mire și în același timp a impresionat pe toți cei de față, dîndu-le un subiect nou de discuție, prin care le îndrepta atenția spre Darul cel mare al lui Dumnezeu. Vestea despre cele petrecute aci, s-a răspîndit pînă la Ierusalim, fapt care a trezit pe bătrînii lui Israel să cerceteze cele scrise în cărți cu privire la venirea lui Hristos. Interesul oamenilor pentru a cunoaște care este misiunea

acestui nou Invățător, a crescut din zi în zi tot mai mult.

Din cele petrecute cu ocaziunea aceasta s-a văzut că în timp ce mai marii și bătrînii Iudei erau ocupați cu îndeplinirea formelor reci și rigide, și cu sărbătorirea datinelor strămoșești care nu hrăneau sufletele însetate după adevăr, Isus împărțea tuturor daruri noi și pline de viață care aduceau bucurie și mulțumire sufletului. În timp ce ei trăiau retrași atît față de neamuri cît și față de neamul lor, Domnul Isus „a început lucrarea Lui mesianică, intrînd în strînse legături de iubire cu oamenii. În timp ce arăta cel mai mare respect față de legea lui Dumnezeu, El muștra evlavia prefăcută și pretențioasă a Fariseilor, căutînd să libereze pe oameni de formele fără viață cu care erau legați. El căuta să dărîme barierele care despărțeau diferitele clase ale societății, ca să poată aduna pe oameni ca pe membrii aceleiași familii".

Domnul Isus era din fire sociabil. El se purta cu amabilitate și curtenie față de clasele neluate în seamă. El primea ospitalitatea tuturor și se bucura împreună cu ei de scenele de nevinovată bucurie, arătând prin prezența Sa că adunările de societate pot fi sfințite.

„El câștiga inima oamenilor trăind între ei, ca unul care le voia binele. El îi căuta în mijlocul drumurilor, prin case, pe corăbii, în sinagogă, pe țărmurile lacului și la ospățul de nuntă. Sta de vorbă cu ei la ocupațiile lor zilnice, și se interesa de nevoile lor pămîntești“.

„Pilda lui Hristos cînd El căuta să se intereseze de ceea ce interesa pe oameni, ar trebui să fie urmată de toți aceia care au primit Evanghelia harului Său. Noi nu trebuie să renunțăm de a fi în legătură cu societatea, nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni“.

Călăuzit de dorința de a apropia pe oameni unul de altul, fie el de orice rasă ar fi, Isus a lucrat zi de zi la sfărîmarea tuturor barierelor care îi despărțea. El a dat o atenție deosebită neamurilor disprețuite, precum și tuturor celor care erau socotiți păcătoși din cale afară, și care erau ocoliți de cei ce erau datori să-i mîngîie, să-i încurajeze și să-i ajute să se ridice.

Sfînta Scriptură ne descrie felul cum a primit Isus pe femeia sirofeniciană. Printr-o primire aparent rece, a arătat ucenicilor Săi, cît de rece și fără inimă ar fi primit orice iudeu pe cineva care făcea parte dintr-un neam disprețuit de ei. Pentru El însă, orice suflet era egal de prețios, și fiecăruia îi făcea bine. Consecvent misiunii Sale, Isus a împlinit dorința acestei femei, care din pricina suferinței fiicei ei, era o mamă nefericită.

„Isus dorea să desfășoare adîncile taine ale adevărului care fusese ascunse de veacuri, ca Neamurile să fie împreună moștenitori cu Iudeii, și să ia parte la aceeași făgăduință în

Hristos prin Evangheliile... „Acum Isus a pus pe ucenicii Săi în contact cu o păgînă, pe care ei o priveau că n-are motive mai mult ca alții din neamul ei, să aștepte un bine de la El. El voia să dea o pildă de felul cum trebuie să fie tratate asemenea persoane. Ucenicii se gîndeau că El dăduse prea cu dărnicie darurile harului Său. El voia să le arate că iubirea Sa nu trebuie să fie mărginită numai la o anumită rasă sau națiune“.

„Dumnezeu urăște castele. El nu vrea să știe nimic despre lucruri de felul acesta. Înaintea Lui sufletul oricărui om are aceeași valoare“.

„Dumnezeu vrea ca naționalitățile să aibă legături între ele, pentru a ajunge una, atît în judecată cît și în scopurile lor. În felul acesta se va da pe față comuniunea care este în Hristos“. Inspirația divină ne-a dat următorul avertisment în ce privește exclusivismul: „Vă avertizez fraților să nu trageți un zid de despărțire între diferitele naționalități. Dimpotrivă dărîmați-le acolo unde există“.

Biserica lui Dumnezeu este chemată să lucreze la înlăturarea tuturor despărțirilor din sînul ei sau din afară. Despre necesitatea aceasta vorbește destul de elocvent structura ei, deoarece este rînduit ca ea însăși să fie alcătuită dintr-un material adunat din toate națiunile, limbile și popoarele. Și cu toată această diversitate, totuși tot materialul acesta viu, este uniformizat cu ajutorul aceluiaș adevăr, ca apoi să fie zidit laolaltă, devenind o clădire bine încheată, un templu sfînt al Domnului.

Fie, ca învățînd cu toții din metodele de lucru ale Domnului Isus, să ne trăim viața ca și El, făcînd bine tuturor, iubind pe toți, simțînd cu oricine, conștienți că facem parte din marea pînză a omenirii.

A. Oprișan

Despre Dumnezeu, Tatăl

Mulți oameni au încercat, în decursul veacurilor, să dezlege taina cea mare a dumnezeirii. Ei au încercat să-L cuprindă pe Dumnezeu, să-L cunoască și să-L explice chiar, cu ajutorul rațiunii, al înțelepciunii lor omenești. Unii, au încercat să-L cuprindă pe Dumnezeu cu simțurile lor. Dar aceasta nu a fost cu puțință. „Dacă aș putea spune ce este Dumnezeu, n-ar mai fi El, Dumnezeu, ci eu aș fi Dumnezeu“, a zis un cugetător care a trăit în primul veac al erei noastre.

La încercarea și dorința oamenilor de a pătrunde cu mintea lor mărginită, taina Divinității, pe Dumnezeu, Cuvîntul inspirat răspunde: „Poți spune tu că poți pătrunde adîncimile lui Dumnezeu, că poți ajunge la cunoștința desă-

vîrșită a Celui Atotputernic? Cît cerurile-i de înaltă: Ce poți face? Mai adîncă decît locuința morților: Ce poți ști?“ Ion. 11, 7. 8. „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui!“ Romani 11, 33.

Gîndul de a pătrunde în taina Dumnezeirii a preocupat și pe bărbații credinții. Unul dintre ucenicii Domnului Isus, a făcut următoarea cerere: „Doamne... arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns“. Ioan 14, 8. Aceasta, nu era o încu-metare îndrăzneată, ci dorința unei inimi sincere. Cîteodată, împrejurări nefericite, despart pe copii de părinții lor. Și cît de mult dorește atunci, copilul să vadă pe tatăl său! Sînt și copii nefericiți cari niciodată n-au văzut pe

tatăl lor. Fericirea acestora nu ar cunoaște margini, dacă ar putea vedea și ei pe tatăl lor.

Filip era deja în vîrstă, dar niciodată nu văzuse pe Dumnezeu, pe Tatăl său din ceruri. Din Sfintele Sripturi și din cuvintele Domnului Isus cunoscuse că Dumnezeu este bogat în bunătate și milă; că este îndelung răbdător și că iubește nespus de mult pe oameni, socotindu-i copiii Săi. Și atît de mult dorea el să-L vadă pe Dumnezeu, încît socotea că aceasta îi este de ajuns, că nu îi mai trebuie nimic.

Aceasta ne face să gîndim cît de fericiți trebuie să se fi simțit Adam și Eva, cînd, în nevinovăția lor, puteau vedea pe Dumnezeu față în față, și cînd în răcoarea zilei, prin grădină, li puteau auzi glasul! Și cîtă durere trebuie să fi simțit ei atunci, cînd păcatul a ascuns fața Lui de ochii lor, atunci cînd și-au luat rămas bun de la frumoasa grădină, a Edenului locul întîlnirii lor cu Dumnezeu!

Dar aceasta urma să fie o experiență tristă, nu numai pentru primii noștri părinți, aceasta urma să fie soarta tristă a tuturor urmașilor lor. „Căci toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Romani 3, 23. De aci înainte, nimeni dintre muritori nu avea să mai vadă pe Dumnezeu. Generații după generații, aveau să-și trăiască viața, dar fără a mai vedea fața Creatorului „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască“, spuse Domnul lui Moise, cînd, ca și Filip, ceru să vadă pe Dumnezeu. „Nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl“, și „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu“, a zis Domnul Isus. Matei 11, 27; Ioan, 1, 18.

Dar de ce nu mai poate vedea omul pe Dumnezeu? Nu ne mai iubește sau a uitat de noi? Nu. Dumnezeu ne iubește mai mult decît iubește o mamă pe copilul ei; și nu ne uită, chiar dacă o mamă și-ar uita copilul. „Te iubesc cu o iubire veșnică; deaceia îți păstrez bunătatea Mea“, zice Domnul. Ieremia 31, 3. Tocmai de aceea, Domnul Hristos ne-a învățat să ne adresăm lui Dumnezeu cu cuvintele: „Tatăl nostru“, cuvinte care exprimă iubire, gingășie, ocrotire și purtare de grijă. Păcatul este însă care ascunde pe Dumnezeu de ochii noștri. „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru: Păcatele voastre vă ascund fața lui... Căci mîinile vă sînt mînjite de sînge, și degetele de nelegiuiri“... Isa. 59, 2. 3.

Și totuși, chiar dacă păcatul a ascuns fața Lui de ochiul nostru, în nemărginita Sa dragoste de Tată, El a deschis o cale, pentru ca omul păcătos să-L poată găsi, să-L poată cunoaște. În paginile Sfintelor Sripturi s-au înscris mulțime de mărturii, ce ne pot ajuta să-L cunoaștem pe Dumnezeu, prin credință, mai sigur decît dacă L-am pipăi sau L-am vedea cu ochii noștri trupești. „Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat... a zis Domnul Isus“. Ioan

17, 3. Și ca răspuns la cererea lui Filip, El răspunse: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl“. Ioan 14, 9.

Nu ca înfățișare, putem noi oamenii, să vedem azi pe Dumnezeu. De vom fi credincioși va fi și aceasta cu puțință. Iov zicea: „Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Il voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Il vor vedea și nu ai altuia“. Iov 19, 26. 27. „Toți Mă vor cunoaște, zice Domnul. Ieremia 31, 34. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvîntul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El și vom locui împreună cu El“, a făgăduit și Domnul Isus. Ioan 14, 23. Iar Ap. Pavel ne asigură că, „acum vedem într-un chip întunecos, ca într-o oglindă“... dar că atunci „vom vedea față în față“, și că „vom cunoaște pe deplin“. 1. Cor. 13, 12. În prezent Sfintele Sripturi ne invită să-L găsim și să-L cunoaștem pe Dumnezeu din

Lucrările mîinilor Sale

„Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrările făcute de El...“ Romani 1, 19. 20. „Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii, și a zis: „Cine este cel ce Imi întunecă planurile prin cuvîntări fără pricepere? Incinge-ți mijlocul ca un viteaz, ca Eu să te întreb, și tu să Mă înveți. Unde erai tu cînd am întemeiat pămîntul? Spune dacă ai pricepere. Cine i-a hotărît măsurile, știi? Sau cine a întins frînghia de măsurat peste el? Pe ce sînt sprijinite temelile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului...? Cine a închis marea cu porți, cînd s-a aruncat din pîntecele mamei ei? Cînd i-am făcut haina din nori, și scutece din întunec; cînd i-am pus hotar, și cînd i-am pus zăvoare și porți; cînd am zis: „Pînă aici să vii, să nu treci mai departe; aici să ți se oprească mîndria valurilor tale“? De cînd ești, ai poruncit tu dimineții? Ai arătat zorilor locul lor, ca să apuce capetele pămîntului... Pe ce cale se împarte lumina? Și pe ce cale se împrăștie vîntul de răsărit pe pămînt... Are ploaia tată? Cine dă naștere picăturilor de rouă? Din al cui sîn iese gheața, și cine naște promoroaca cerului, ca apele să se îngroașe ca o piatră, și fața adîncului să se întărească? Poți să înnozi tu legăturile găinușei, sau să dezlegi frînghiile orionului? Tu faci să iasă la vremea lor semenele zodiacului, și tu cîrmuiești ursul mare cu puii lui? Cunoști tu legile cerului? Sau tu îi orînduiești stăpînirea pe pămînt?... Cine a pus înțelepciune în negura norilor, sau cine a dat pricepere întocmirii văzduhului? Cine poate să numere norii cu înțelepciune, și să verse bur-

dufurile cerurilor, pentru ca să înceapă pulberea să facă noroi, și bulgării de pământ să se lipească împreună?". Iov 38. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre El. Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: Dar răsunetul lor străbate tot pământul...“ Ps. 19, 1-4. „Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărîna pământului într-o treime de măsură? Cine a cîntărit munții cu cîntarul, și dealurile cu cumpăna? Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e țaria și puterea Lui, că una nu lipsește... Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu Cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă“. Isa. 40, 12. 26. 28. Și Iov a răspuns Domnului: „Urechia mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărîna și cenușă“. Iov 42, 5. 6.

Cînd a mers la Atena, în mulțimea de idoli ce umplea cetatea, Ap. Pavel a văzut un altar pe care era scris: „Unui Dumnezeu necunoscut“. Conștiința constrîngea pe Atenieni să creadă că, pe deasupra atîtor dumnezei falși pe care îi adorau, la care se închinau, trebuie să mai existe un Dumnezeu necunoscut de ei. „Căci ce se putea spune despre Dumnezeu, le era descoperit chiar în ei“. Și Apostolul a accentuat că acest Dumnezeu, necunoscut de ei, este Dumnezeu adevărat pe care îl vestea el, și continuă: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească

bîjbîind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: „Sîntem din neamul Lui“. Fapte 17, 26-28.

Cît de aproape este Dumnezeu de noi oamenii, și totuși este necunoscut. E atît de aproape încît măcar bîjbîind de L-am căuta, L-am putea găsi.

Sfintele Scripturi ne fac o descoperire clară și a însușirilor lui Dumnezeu. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui, (a lui Moise) și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul... Exodul 34, 6. 7. Iar Ap. Ioan zice că „Dumnezeu este iubire“. 1 Ioan 4, 8 p. p. „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3, 16.

Cînd vrăjitorii lui Faraon au văzut minunile făcute de Moise au zis: „Aici este degetul lui Dumnezeu“. Iacov a zis: „Cît de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu“, sau „Aici am văzut fața lui Dumnezeu“. Iar Iov a zis: „...acum ochiul meu Te-a văzut“.

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu“. 1 Ioan 3, 1 pr.p. Iar prin profetul Maleahi, ni se adresează întrebarea: „Dacă sînt Tată, unde este cinstea care Mi se cuvine“. Maleahi 1, 6 p.d. Să căutăm a-L cunoaște deplin pe Dumnezeu. „Să căutăm a-L cunoaște pe Domnul, căci El se ivește ca zorile dimineții... Osea 6, 3. „Și prin aceasta știm că Il cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui“. 1 Ioan 2, 3. Să căutăm să-L cunoaștem, căci „viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu“.

I. Iorga

Sfaturi pentru sănătate

Gîndul că omul trebuie să fie un templu pentru Dumnezeu, un locaș în care să se descopere slava Lui, trebuie să fie îndemnul cel mai ales pentru îngrijirea și pentru creșterea puterii corpului nostru. Înfricoșător și minunat a lucrat Creatorul în făptura omenească, și El ne îndeamnă să o studiem, să-i înțelegem nevoile și să ne îndeplinim partea noastră în apărarea ei de orice stricăciune și întinare.

Circulația sîngelui

Pentru a avea o bună sănătate, trebuie să

avem un sînge bun; pentru că sîngele este curentul vieții. El repară stricăciunile și hrănește corpul. Cînd este aprovizionat cu elemente hrănitoare convenite și cînd este curățit și înviorat prin contactul cu aer curat, el aduce viață și putere în orice parte a organismului. Cu cît circulația este mai perfectă, cu atît mai bine va fi adusă la îndeplinire lucrarea aceasta.

La orice pulsație a inimii, sîngele trebuie să-și facă drumul repede și ușor prin toate părțile corpului. Circulația lui nu trebuie să fie împiedicată prin îmbrăcăminte sau legă-

turi strîmte, sau prin îmbrăcămîntea neîndes-
tulătoare a extremităților. Tot ce împiedică
circulația forțează sîngele înapoi spre orga-
nele vitale, dînd naștere la congestie. Rezul-
tatul este adesea durere de cap, tuse, bătaie
de inimă sau digestie anevoioasă.

Respirația

Pentru a avea sînge bun, trebuie să respi-
răm bine. Inspirațiile complete și adînci de
aer curat, umplu plămîinii cu oxigen și curăță
sîngele. Ele îi dau o culoare vie și îl trimit
ca un curent de viață, în orice parte a corpu-
lui. O bună respirație liniștește nervii; ea sti-
mulează pofta de mîncare și face ca mistuirea
să fie mai completă; pe lîngă aceasta ea mai
aduce un somn sănătos și reînviator.

Ar trebui să se dea plămînilor cea mai mare
libertate. Cuprinsul lor crește cu cît mișcarea
lor este mai liberă; scade, dacă sînt stînjiți
sau apăsați. De aci vin urmările rele ale de-
prinderii atît de răspîndită, mai ales la cei ce
duc viață sedentară, să stea ghemuiți la lucrul
lor. Intr-o poziție ca aceasta este cu neputință
de a respira adînc.

Urmarea este că se dă corpului prea puțin
oxigen. Sîngele se mișcă a lene. Rămășițele
și otrăvurile care ar trebui să fie date afară
prin îndepărtarea aerului din plămîni, sînt re-
ținute, iar sîngele ajunge să fie murdar. Nu
numai plămîinii sînt atinși, ci și stomacul, fi-
catul și creierul. Pielea se face pămîntie, mis-
tuirea întîrziează; inima e apăsată; creierul e
întunecat, gîndurile sînt turburi; tristețea co-
boară asupra sufletului, întreaga ființă e cu-
prinsă de moleșală și lipsă de poftă pentru
lucru și, mai ales, ajunge ușor să fie pradă
bolii.

Aer curat

Plămîinii varsă fără încetare murdăria și au
nevoie mereu de aer proaspăt. Aerul murdar
nu aduce destul oxigen, iar sîngele trece mai
departe la creier și la alte organe vitale, fără
să fi fost înviorat. De aci se vede cît de mare
este însemnătatea unei ventilații desăvîrșite.
Trăirea în camere strîmte și rău ventilate, în
care aerul este stricat și mort, slăbește între-
gul corp. Ajunge să fie foarte simțitor, mai
ales la frig, și chiar cea mai slabă expunere
aduce boala. Multe femei sînt palide și slabe
din cauză că stau închise în case neaerisite.
Ele respiră fără încetare același și același aer,
pînă ce aceasta se încarcă cu otrăvurile eli-
minate prin plămîni și pori; în felul acesta
murdăriile sînt turnate din nou în sînge.

Ventilațiunile și lumina soarelui

Pe cît mai mult cu puțință, casele în cari
urmează să locuiască oamenii, să fie așezate
pe locuri mai înălțate și de unde apele se pot
scurge ușor. În felul acesta se va asigura de
la început un loc uscat și va feri pe oameni
de primejdia bolilor aduse de umezeală și de
miasme. Prea adesea aceste lucruri sînt tre-
cute cu vederea în chip ușuratic. Din așezări
de acestea în locuri umede bîntuite de friguri
și cu o grea scurgere a apelor, vin stările de
neîncetată suferință, boli grele și multe cazuri
mortale.

Cînd se clădesc case, este cu deosebire im-
portant să se asigure deplină aerisire și lu-
mină solară din belșug.

Nu mai întrebuiți perdele grele, deschi-
deți ferestrele și obloanele, nu lăsați niciun fel
de plante agățătoare să umbrească ferestrele
oricît de frumoase ar fi ele, și nu lăsați ca
vreun pom să fie atît de aproape de casă, în-
cît să împiedice lumina soarelui. Se poate că
razele soarelui vor decolora draperiile și co-
voarele și vor strica ramele tablourilor; dar
vor aduce o îmbujorare sănătoasă în obrazul
copiilor.

Acea care au să se îngrijească de bătrîni,
să țină minte că mai ales aceștia au nevoie
de odăi călduroase și bine îngrijite. Puterile
scad pe măsură ce vîrsta înaintează, și tăria
vitală cu care să lupte împotriva stărilor ne-
sănătoase e tot mai mică; de aci vine și nevoia
mai mare ca bătrîni să aibă din belșug lumină
de la soare și aer curat și proaspăt.

Curățenie

Curățenia cu multă grijă este un lucru de
mare importanță atît pentru sănătatea corpo-
rală, cît și pentru cea mintală. Necurățeniile
sînt date afară neconținut din corp prin piele.
Porii în număr de milioane sînt repede îmbîc-
șiți și dacă nu sînt curățiți prin îmbăiere cît
mai des, necurățeniile cari trebuie să iasă prin
piele ajung o sarcină în plus pentru celelalte
organe de curățire.

E de mare însemnătate și curățenia îmbră-
cămînții. Hainele pe care le purtăm absorb
resturile care ies prin pori; dacă nu sînt schim-
bate și spălate des, murdăriile vor fi din nou
absorbite de corp.

Curățenie desăvîrșită, lumină îmbelșugată
de la soare, grijă neîncetată cu privire la sta-
rea sănătoasă în toate amănuntele vieții cas-
nice, sînt de cea mai mare însemnătate pentru
a fi feriți de boli și pentru ca toți cei ce lo-
cuiesc în casă să fie voioși și viguroși.

E. G. White

Benjamin Franklin

La 17 ianuarie 1956, s-au împlinit 250 de ani, de la nașterea lui Benjamin Franklin. Sotind destul de folositoare și instructivă descrierea vieții acestui credincios și virtuos bărbat, redăm mai jos câteva amănunte despre viața și personalitatea lui.

El este unul din oamenii mari ai Americii, și oamenii mari toți s-au ridicat din familiile cele mai modeste.

Munca este la îndemîna tuturor și pentru că nu există privilegii sau ranguri moștenite, orice muncă trebuie să înceapă de la treapta cea mai de jos. Istoria ne arată că toți cei care au început de jos, cu perseverență și tenacitate, au ajuns sus de tot.

Benjamin Franklin care a ajuns la apogeul treptelor de dezvoltare, face parte din falanga nesfârșită a celor care cu exemplul lor au slujit o viață întreagă, — slujitori credincioși — la altarul muncii. Drept recunoștință pentru meritele lui nesfârșite, americanii au scris cu litere de aur pe soclul monumentului ce i s-a ridicat, următoarele cuvinte:

„Acesta este omul care a zmulș fulgerul din înălțimea cerului și scepșrul din mîinile tiranilor“.

Aceste cuvinte îmbracă într-un cerc de raze luminoase activitatea acestui bărbat care s-a ridicat din puterea mulșimii anonime, și prin munca sa a știut să obșină cele mai strălucitoare succese în viață și să ocupe cele mai înalte demnități.

Benjamin Franklin s-a născut la 17 ianuarie 1706, lângă Boston, Statele Unite. Tatăl său era un mic fabricant de săpun cu o numeroasă familie, Benjamin fiind cel de al 17-lea copil. Fiecare copil trebuie îndreptat către o meserie, ceea ce făcu și cu Franklin. Tatăl său a vrut să-l facă preot, dar neavînd cu ce plăti taxa școlară, a trebuit să renunțe la planul său, și a dat rînd pe rînd pe fiul său la diferite meșșteșuguri, doar-doar va alege unul care să-i placă. Greutățile vieții nu l-au descurajat. In sufletul lui era aprins dorul de muncă, de fapte mari. Băiatului însă îi plăcea să citească din cărșile ce le găsea la îndemîină. Cartea a fost călăuza sigură care veghind alături de el, îmbogățindu-i creierul și înobilîndu-i sufletul, a făcut din Franklin un exemplu de virtute, pildă veșnică strălucitoare pentru orice tînăr care năzuiește spre bine și frumos.

Benjamin Franklin la etatea de 15 ani ajunse gazetar apreciat, colaborînd la un ziar care se tipărea în tipografia fratelui său. Lucrul acesta l-a continuat mai mult timp fără ca să fie cunoscut, avînd ocazia să vină în contact cu lumea învățată a orașului Filadel-

fia și deseori să ia parte la discușțiuni animate. Franklin în discușțiunile sale era foarte modest și aceasta îl făcea să fie simpatic tuturor. Iată ce spunea el despre felul său de exprimare: „Dacă exprim o părere care ar putea fi contrazisă, totdeauna mă exprim într-un ton modest și evit expresiuni ca: sigur, evident, etc., care ar putea să producă impresia că mă încăpăținez la o părere dinainte concepută. Mai întotdeauna mă servesc de expresii ca: eu îmi închipui, eu cred, sau mi se pare că cutare ar fi așa pentru următoarele motive; sau cutare lucru e așa dacă nu mă înșel. Acest obicei mi-a adus bogate succese — zicea el — atunci cînd eram pus în situația de a convinge pe alșii că părerea mea e cea mai bună, și a-i determina să ia anumite măsuri. Dacă m-aș fi folosit de expresii pretenșioase și tari, aș fi provocat rezistență și dușmănie și nu atinșeam scopul urmărit“. Cîta finețe și spirit de observație la un tînăr de 17 ani.

El găsi un post de conducător într-o tipografie din Filadelfia, și sub conducerea lui, tipografia deveni înfloritoare. Ceea ce l-a caracterizat pe Franklin toată viața lui a fost modestia, pe care n-a părăsit-o niciodată.

Dar el a năzuit. N-a rămas și nu s-a mulșumit cu un lucru mic. „Tot mai sus“, era lozincă lui.

De multe ori Franklin a fost bătut de către fratele său, stăpînul tipografiei la care lucra. Intr-o zi își luă lucrurile și fugi. „Purtarea lui barbară a băgat în sufletul meu ura contra nedreptății și a tiraniei“. El a trecut prin prea multe dezamăgiri; călători la Londra unde învăță arta tipografiei mai bine; ceti multe cărșți și se întoarse apoi la Filadelfia așezîndu-se pe muncă aproape fără odihnă. Pe drum se gîndi la toate cîte le trăise el pînă atunci, la nevoi, amăgiri din partea oamenilor, și-și făcu un plan de viață de la care să nu se abată și să ajungă la perfecția morală.

Iată ce spunea acest tînăr de 24 de ani:

„Mi-am format planul cutezător și anevoios de a ajunge la perfecțiunea morală. Doream să-mi petrec viața fără să fac nicio greșeală“.

„Fiindcă cunoșteam, sau credeam că cunosc binele și răul, nu înșelegeam de ce nu pot să fac binele și să mă feresc de rău. Cînd mă silam din toate puterile să mă feresc de o greșeală, cădeam în alta fără să-mi dau seama. M-am convins repede că numai interesul ce aveam de a fi deplin virtuos nu era deajuns ca să preîntîmpin căderea în păcat; că trebuie s-o rupem cu deprinderile rele, să ne formăm altele mai bune și să ne întărim într-însele, căci altfel niciodată nu vom putea fi siguri de o

statornică și uniformă îndreptare a conduitei noastre“.

Așa ajunsese să-și impună o viață liniștită, plină de fapte bune, prin care își câștigă iubirea oamenilor. În calitate de tipograf, căuta din ce în ce să-o perfecționeze și se gândea la binele ce l-ar putea aduce omenirii din jurul său prin meșteșugul ce-l avea, și tipări un jurnal.

El puse temelul celei dintâi biblioteci populare din America, fiind convins că progresul unei țări e în strânsă legătură cu mijloacele largi de cultură. A contribuit la înființarea unui spital, la instruirea celei dintâi organizații de pompieri, spre a păzi orașul de numeroasele incendii care aduceau jalea în multe familii.

În cercetările sale științifice a observat că toate corpurile cu vârful ascuțit au însușirea de a atrage fluidul electric. Pentru a se convinge că trăsnetul nu e altceva decât fluidul electric, el voi să facă o vergea de fier ascuțită pe care s-o înalțe pînă la nori. În scopul acesta a pus să i se construiască un turn în vârful căruia să înfigă vergeaua de metal. Cum era însă nerăbdător pînă la construirea turnului, găsi un alt mijloc și anume: Făcu un zmeu din acelea cu care se joacă copiii, dar nu de hîrtie, ci de pînză de mătase, în capul căruia puse vergeaua de fier, iar la capătul de jos al sforii legă o cheie. Într-o zi cu furtună a înălțat zmeul și apropiind degetul de cheie simții o puternică lovitură și văzu țîșnind o scînteie. Prin aceasta dovada era făcută că trăsnetul este electric și paratrăsnetul fu descoperit. Aceasta fu în 1752. Descoperirea aceasta l-a făcut cunoscut în toată lumea, iar Academia

din Londra l-a ales membrul ei și i-a dat „medalia de aur pentru știință“.

Respectat de concetățenii săi pentru operele sale de binefacere, Benjamin Franklin, și-a pregătit o temelie solidă pentru vremurile grele ce aveau să se abată asupra coloniilor Americii de Nord, vremuri pe care aveau să le domine, vremuri care l-au ridicat la cel mai înalt post de onoare, acela de liberator al patriei sale.

Franklin, în misiunea sa la Londra, datorită înțelepciunii și tactului, a putut să răspundă la toate întrebările care i-au fost puse de către parlamentul englez, putînd să dea tonul hotărîtor că nu mai vor să fie subjugați, și că poporul american vrea libertatea. El este unul din cei care a condus poporul american în lupta lui pentru proclamarea independenței, la 4 iulie 1776.

Iubit de toți, cinstit de lumea întreagă, viața acestui mare om plină de fapte bune, este pilda vie de cît poate săvîrși munca cîrmuită de virtuți pe care fiecare poate să și le impună. Viața de muncă îndreptată spre binele omenirii aduce și binele propriu. E o armonizare fericită, așa cum trebuie să se găsească la orice om, chiar în proporții mai reduse.

Și în sfîrșit la 17 aprilie 1790, încărcat de glorie, moare Benjamin Franklin, marele patriot american, luptător pentru libertatea și independența țării sale.

Congresul american a ordonat un doliu de o lună pentru memoria celui mai mare cetățean al lumii noi; chiar și Franța, după îndemnul lui Mirabeau, luă și ea un doliu de trei zile.

Prelucrare de Gh. Graur

Urmăriți binele țării

Despre adevărații credincioși, Sfînta Scriptură afirmă că ei sînt sarea pămîntului și lumina lumii. Sarea pe lîngă aceea că dă gust, are și rolul conservării alimentelor, iar lumina pe lîngă multele ei rosturi, îl are și pe acela de a păzi pașii de primejdiile care s-ar afla în cale.

Așa trebuie să fie creștinul. Din moment ce este luminat de Cuvîntul lui Dumnezeu, toată atitudinea lui, toată activitatea lui, trebuie să fie o lucrare de îndrumare spre cel mai mare bine, spre binele cel veșnic al mîntuirii și în același timp pregătit de a da o bună îndrumare și pentru binele și prosperitatea lucrărilor din viața aceasta.

În primul rînd, el trebuie „să fie totdeauna gata să răspundă oricui îi cere socoteală de nădejdea care este într-însul, dar cu blîndețe și cu temere de Dumnezeu“. 1 Petru, 3,15 u.p. Și în același timp, apostolul Pavel spune prin inspirație divină, că: „Adevărat este cuvîntul

acesta și vreau să spui apăsător aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute, să fie cei dintîi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni“. Tit. 3, 8.

De multe ori oamenii vor să imite pe alții din lipsă de orientare și „pregătire personală. Cînd însă capătă convingerea că cineva este bine întemeiat în ceea ce spune și face, atunci omul cu mai puțină experiență îl prețuiește și-l ascultă cu plăcere. Un astfel de om trebuie să fie credinciosul: pregătit pentru toate problemele vieții, fruntaș în activitate, om de cuvînt și de încredere și bine orientat cu privire la toate atitudinile bune pe care să le ia în viață și în societate.

El trebuie să știe să judece lucrurile de la cauză la efect; că totdeauna cauzele bune, produc efecte bune. El trebuie să știe că în societate, supunerea față de rînduiri care conduc și reglementează raporturile dintre cetățeni și cetățeni și dintre cetățeni și autoritatea rîn-

duită pentru a purta de grijă acestei bune conviețuirii, această conformare la legi și rînduiri îl situează pe cetățean mai presus de legi, în sensul că nu va fi tras niciodată la răspundere, pentru că le-a respectat și nu a contravenit niciodată la ele.

Cînd Conducerea Țării va aduce la cunoștință niște hotărîri cu privire la bunul mers al societății în care trăim, creștinul va fi cel mai orientat a învăța ascultare loială și credincioasă conformare la acestea știind că: Toate lucrurile colaborează împreună spre binele credinciosului.

El își va aduce aminte de sfatul proorocului Ieremia de pe vremuri care scria cuvintele Domnului: „Sîrguiți-vă pentru propășirea țării în care v-am dus“. Ier. 29, 9 pr. p. trd. Galacțion, sau cum zice trd. de Nițulescu: „Căutați pacea cetății în care v-am strămutat“.

Noi credincioșii adventiști avem temeieri puternice de a ține din toată sinceritatea cu țara în care ne găsim — în care ne bucurăm de deplina libertate de a sluji lui Dumnezeu

după credința noastră, — și avem datoria de a urmări binele și prosperitatea ei, deoarece noi sîntem luminați că, de binele țării, în general, depinde și binele individual, al fiecăruia. Și cînd țara ne cere să răspundem la anumite apeluri ale Conducerii ei, să facem aceasta nu de teama vreunei pedepse, ci din îndemnul cugetului, cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu.

O astfel de încunoștințare din partea Conducerii țării stă înaintea noastră și anume: La 11 martie 1956, vor avea loc alegerile pentru deputații Sfatului Popular. Cînd știm că regimul sub care trăim este un regim de libertate care urmărește binele și propășirea țării, să fim gata a ne îndeplini cu bucurie această îndatorire cetățenească. Să ne interesăm din vreme dacă sîntem înscriși pe listele de alegători și să participăm bucuroși la această lucrare, știind că cei care poartă această răspundere sînt fiii ai poporului nostru care luptă pentru pace, pentru libertate și înflorirea Patriei noastre, cum și pentru buna stare a tuturor. Făcînd așa, dovedim și noi că urmărim binele țării în care ne aflăm.

Orice lucru la vremea lui

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub soare își are ceasul lui...“, Ecl. 3, 1.

În paginile Sfintei Scripturi ne sînt prezentate învățături minunate care ne sînt ca un ghid călăuzitor la fiecare pas al vieții „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“.

Despre Domnul Hristos se spune că era tot așa de desăvîrșit în lucrarea Lui și atunci cînd lucra la tejgheaua tîmplarului, ca și atunci cînd vestea Cuvîntul vieții multîmilor adunate. Din aceste cuvinte se desprind pentru noi următoarele învățături practice: Lucrările vieții se cer a fi făcute la timpul convenit știind că fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui; iar a doua învățatură este aceasta: Lucrarea să fie făcută bine, căci omul lui Dumnezeu trebuie să fie desăvîrșit pregătit pentru orice lucrare bună.

Vremea ne arată că ne găsim în fața anotimpului de primăvară, cînd întreaga viață din natură începe să pulseze mai cu putere. Ogoarele dornice de a-și revărsa belșugul așteaptă doar mîini destoinice și voioase să le lucreze cu bucurie și sîrguință. Sîntem în perioada cînd fiecare gospodar harnic este chemat a-și face toată datoria.

Noi știm că frații noștri s-au străduit întotdeauna să-și facă în mod conștiincios lucrul lor și sîntem siguri că tot așa vor face și acum. Cum însă cuvîntul de aducere aminte și de îndemn se dovedește folositor, vă îndem-

năm a vă face și anul acesta lucrările de primăvară cu aceeași rîvnă și voioșie, rugînd apoi pe bunul Dumnezeu să binecuvînteze țara cu vremuri roditoare. Indemnul din Eclesiastul 11, 6, poate fi aplicat tot atît de bine lucrărilor agricole, în sens literal, după cum se aplică spiritual: „Dimineața seamănă sămînța și pînă seara nu lăsa mîna să-ți se odihnească“.

Să ne străduim iubiți frați, să fim cei dinții în îndeplinirea muncilor de primăvară, ca și în toate lucrările bune de altfel. Cuvintele poruncii despre Sabat, încep cu îndemnul la activitate: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău“; după aceea vine binecuvîntarea odihnei și făgăduința: „Vrednic este lucrătorul de plata lui“.

S U M A R

Din viața de Copil a lui Isus	E. G. White
Cum putem fi una	Șt. Năilescu
Istoricul Cărților Bibliei	H. Artinian
Consacrări de Pastori	Gh. Graur
Consacrare (versuri)	Gh. Graur
Chemarea Pastorului	C. Păun
Din Viața de Evanghelist a lui Isus	A. Oprișan
Despre Dumnezeu Tatăl	I. Iorga
Sfaturi pentru sănătate	E. G. White
Benjamin Franklin	Gh. Graur
Urmăriți binele țării	
Orice lucru la vremea lui	

Redacția : Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu 116. Raionul Tudor Vladimirescu. București.

— Redactor : Gh. Graur. Tel. 9.59.60